

Formanden: Jeg gaar ud fra Tingets Samtykke til Sagens Foretagelse. (Ophold). Det er givet.

Udvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Første Ordfører (Krabbe): Lovforslaget, som det nu foreligger fra Landstinget, er enslydende med det, der forelaa, den Gang det sidst kom fra Landstinget. Vi tillade os fra Udvalgets Side at foreslaa dette Ting at føre Forslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da vi sidst vedtog det. En Indstilling herom er omdelt, og jeg tillader mig saavel paa min ærede Kollega i Ordførerskabets som paa egne Vegne at anbefale Indstillingen til Vedtagelse.

Poul Rasmusen: Jeg tillader mig at anbefale Tinget ikke paa det nuværende Tidspunkt at modsætte sig denne Indstilling; da dens Maal vistnok maa være Henvisning til et Fællesudvalg, og da jeg vil anse det for heldigt, for overhovedet at faa en Retsreform, at Sagen bliver drøftet i et Fællesudvalg.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling

vedtoges enstemmig med 72 Stemmer.

Alfred Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til et Fællesudvalg, hvortil for Folketingets Vedkommende vælges 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der skal nu blive givet Landstingets Formand Underretning om den af Folketinget vedtagne Beslutning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Alfred Christensen: Den højttærede Justitsminister endte i Gaar med at sige: „Det forholder sig ingenlunde rigtigt, naar det ærede Medlem“ — det var mig — „siger, at Ondet var hævet, den Gang Loven traadte i Kraft. Det var Lovens Ikrafttræden, som bragte Ondet til Ophævelse.“ Denne Bemærkning sigtede til den berømte Garotteaffære og Garotteakten 1863. Da Mødet blev hævet, inden jeg kunde faa Ordet, kunde jeg ikke imødegaa Justitsministerens Udtalelser i Gaar, men jeg erklærer herved, at jeg har begært Ordet, og at jeg er beredt til at imødegaa denne fra Justitsministerens Side fremsatte ganske urigtige Paastand. Jeg vil derfor bede de Herrer, der faa Ordet før mig, lade dette Emne ligge. Jeg er beredt til at tage det op, naar jeg faar Ordet.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker at forberede det høje Ting paa, at jeg er beredt til at imødegaa det ærede Medlems ganske urigtige eventuelle Fremstillinger.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): Da det Eksempel, jeg i Gaar gav, ikke frugtede, vil jeg i Dag ikke undlade at fremføre noget af det, jeg finder, der kunde være Grund til at fremføre om denne Sag. Jeg har udførlig gjort opmærksom paa, hvad der er Hovedpunktet, den vigtigste Bestemmelse i Forslaget. Naar jeg nu vender mig til de Bestemmelser, der have fremkaldt saa stor Bevægelse i Gemytterne, og som er den væsentligste Genstand for Tvisten her i Tinget, vil jeg sige, at det, det her som andre Steder gælder om, er at fastholde det rigtige Synspunkt. Naar man fastholder det rigtige Synspunkt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør gaa til at anvende Legemsstraf over for grove og gentagende Voldsforbrydere, vil denne Sag ikke kunne give Anledning til nogen lidenskabelig Ophidselse. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) udtalte i Gaar, at hvis han mente, at Prygl hjalp, skulde han gerne lade Voldsmændene faa mere end 27 Slag. Her befinde vi os ved Sagens Kerne. Denne er i Virkeligheden Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Straffearts Anvendelse er hensigtsmæssig eller ikke, og der er ingen Grund